

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 22. června 2021 o odvolání **obžalovaného Radka J., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2020, č. j. 74 T 67/2018 - 2173,

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno c) trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného Radka J. napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc vrací soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Radek J. uznán vinným pod bodem ad 1. přečinem poškození věřitele dle § 222 odstavce 1 písmena a), odstavce 3 písmena a) trestního zákoníku, pod bodem ad 2. zločinem zpronevěry dle § 206 odstavce 1, odstavce 4 písmena d) trestního zákoníku, pod bodem ad 3. zločinem podvodu dle § 209 odstavce 1, odstavce 4 písmena d) trestního zákoníku, pod bodem ad 4. přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odstavce 3 písmena a) trestního zákoníku a pod bodem ad 5. přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle § 254 odstavce 1 trestního zákoníku. Odsouzen byl podle § 206 odstavce 4 trestního zákoníku za použití § 43 odstavce 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roků. Podle § 56 odstavce 2 písmena a) trestního zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovanému stanovena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným Martinu T., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 40 965 Kč, Daniele K., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 97 879 Kč, Liboru B., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 40 965 Kč, Vladimíru Š., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 40 965 Kč, Ing. Janě K., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 292 714 Kč, Pavlíně S., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 185 723, 80 Kč, Ivaně P., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 215 460 Kč, Mgr. Janě R., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 760 915 Kč, MUDr. Zdeňku N., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 46 081 Kč, Magdaléně G., narozené xxx, trvale bytem xxx, fakticky bytem xxx, částku 92 953 Kč, Ing. Jaromíru V., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 1 863 604 Kč, Martě H., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 84 392 Kč, Janě B., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 187 024 Kč, Ing. Miroslavu K., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 430 350 Kč, Danielu N., narozenému xxx, trvale bytem xxx, fakticky bytem xxx, částku 97 571 Kč, Dáše K., xxx, trvale bytem xxx, částku 82 794 Kč, Miloslavu T., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 189 088 Kč, Mgr. Jitce T., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 46 998 Kč, Mileně Š., narozené xxx, trvale bytem xxx, částku 478 290 Kč, Josefu Š., narozenému xxx, trvale bytem xxx, částku 191 316 Kč. Podle § 229 odstavce 1 trestního řádu byla poškozená Jana M., narozená xxx, trvale bytem xxx, odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu byli poškození Daniela K., narozená xxx, trvale bytem xxx, Mgr. Jana R., narozená xxx, trvale bytem xxx, Mgr. Jitka T., narozená xxx, trvale bytem xxx, odkázáni se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle zjištění okresního soudu se obžalovaný trestných činů dopustil v období od 26. 11. 2015 do 13. 9. 2016 jako jednatel společnosti Peculium s.r.o., se sídlem Italská 1580/26, 120 00 Praha-

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová

Vinohrady (dále jen Peculium), ač si byl vědom stavu úpadku ve formě předlužení a platební neschopnosti, který nastal nejpozději ke dni 31. 12. 2014, způsobem popsaným pod body 1 -5) výroku napadeného rozsudku.

3. Proti rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný, které zaměřil do všech výroků. V písemném odvolání vypracovaném obhájcem namítal nesprávnost skutkových zjištění a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se soud nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí a ani s námitkami obhajoby. Ve vztahu k bodu 2) uvedl, že nedošlo k naplnění subjektivní stránky trestného činu zpronevěry, neboť nebylo jeho úmyslem zpronevěřit předané zlaté cihličky a poškodit zájmy klientů, ale snažil se pouze dostát svým závazkům. Pokud by měl v úmyslu klienty poškodit, není jasné, proč by cihličky prodával a neponechal si je, anebo proč by jim vyplácel určitou část kupní ceny, v některých případech i celou. Byl po celou dobu přesvědčen, že je schopen dostát svým závazkům a vyplatit klientům slíbenou kupní cenu za zpětný prodej zlata. Bohužel však došlo k poklesu hodnoty zlata také k tomu, že ho tlačily s úhradou smluvních závazků i jiné strany, navíc se po celou dobu snažil zabezpečit chod společnosti. Byl přesvědčen, že závazky jsou stále kryty majetkem společnosti, a to minimálně v době, kdy docházelo k převzetí zlatých cihliček, tedy na počátku roku 2016. V této souvislosti navrhoval vypracovat znalecký posudek na ohodnocení nemovitého majetku. Dále nesouhlasil s vyšší stanovené škody, když v posuzovaných případech se zpronevěra vztahuje k cihličkám investičního zlata, které mu měly být poškozenými svěřeny. Způsobená škoda v každém případě tedy musí odpovídat skutečné hodnotě dané věci. Vzhledem k tomu, že cihličky vždy prodal, měla by se za způsobenou škodu považovat prodejní cena zlata, případně by se měla hodnota zlata zjistit znalecky. Soud však za škodu považuje smluvní ujednání mezi stranami, které je z hlediska trestního práva irrelevantní. Kupní cena, za kterou měl od klientů cihličky odkoupit zpětně, neodpovídá hodnotě zlata v době odkupu, neboť tato byla sjednána již v roce 2014. Tyto částky lze sice považovat za dluh vůči poškozeným, tento by však měl být vymáhán v občanskoprávním řízení. Je třeba stanovit hodnotu zlata znaleckým posudkem, nebo minimálně hodnotou, za kterou jím byly prodány. Rovněž dodal, že podstatným znakem zpronevěry je, že věc byla použita k jinému účelu, než k jakému byla svěřena. Okresní soud učinil chybný závěr, že zlato mu bylo předáno za účelem ověření jeho pravosti a váhy, jak je uvedeno v kupních smlouvách. V řízení však bylo prokázáno, že mu bylo zlato předáno za účelem prodeje vyplacení kupní ceny. O uvedeném svědčí i to že poškození po něm nepožadovali zpět zlato, nýbrž kupní cenu stanovenou ve smlouvách. Zlaté cihličky neodcizil, ani je nepoužil k jinému účelu, než ke kterému byly určeny a nemohl tak spáchat trestný čin zpronevěry. Nedošlo ani k naplnění skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. V době zahájených a vedených exekučních řízení nečinil nic, co by nebylo umožněno exekučním řádem. Popsané transakce byly běžnou činností společnosti Peculium s.r.o. Ani zahájení exekučního řízení neznámá, že je pozastavena veškerá obchodní činnost společnosti. S uvedenou argumentací se okresní soud nikterak nevypořádal. Dále upozornil na to, že v daných obchodních transakcích se jednalo o zlaté slitky jednotlivých poškozených osob z bodu 2) výroku, kdy byly slitky prodány za tyto poškozené a jednalo se tak o jejich vlastnictví, nikoli o jeho vlastnictví nebo společnosti Peculium s.r.o. Prodej se shoduje s popisem jednání u skutků pod body 2.4. a 2.5., a to jak cenově, tak časově. Nedopustil se ani trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a stavu jmění. Po celou dobu podnikatelské činnosti účetnictví svěřoval specializovaným odborníkům, kterým plně důvěřoval. Několikrát se prováděla daňová kontrola, tato vždy skončila s tím, že je vše v pořádku, což potvrdila i účetní H. Není pravdou, že by v účetnictví byly fiktivní transakce, jak uváděla znalkyně, která rovněž vysvětlila, že za fiktivní považuje případ, kdy nemá k transakci podklady. Znalkyně rovněž učinila závěr, že se mohl s účetní závěrkou za rok 2014 seznámit ihned dne 31. 12. 2014, zároveň ale připouští, že nezjistila, kdy bylo daňové přiznání podáno. Tak se mohlo stát až v červnu následujícího roku. Obžalovaný rovněž poukázal na zásadu ultima ratio a namítal, že uložený trest je nepřiměřeně přísný, vzhledem k okolnostem případu a jeho osobě. Je osobou dosud netrestanou, po celou dobu žil řádným životem, přičemž ve věznici by neměl šanci na splácení škody poškozeným. Značným poučením je pro něho již samotný průběh řízení, musel

ukončit podnikatelskou činnost, má ve střídavé péči dvě děti, o které pečuje. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil podle § 259 odstavec 1 trestního řádu a vrátil věc soudu prvního stupně, případně aby sám rozhodl tak, že ho zproští obžaloby podle § 226 písmeno b) trestního řádu.

4. U veřejného zasedání obžalovaný setrval na odvolacích námitkách a dodal k bodu 3), že není naplněna subjektivní stránka, neboť smlouva byla uzavřena prostřednictvím finančního poradce a on o tom nevěděl. Když chtěl zaplatit kupní cenu, byly pod exekucí účty. Také uvedl, že po novele trestního zákoníku škoda 669 000 nenaplňuje hranici škody značné. Navrhl doplnit dokazování vypracováním znaleckého posudku na obvyklou cenu zlata a výsledkem poškozených k účelu předání zlatých cihlíček.
5. Krajský soud podle § 254 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení rozhodnutí předcházejícího z hlediska vytýkaných vad a po doplněném dokazování listinnými důkazy vztahujícím se k bodu 1.1.-1.3., k bodu 4, a znaleckým posudkem z oboru ekonomika - účetní evidence a ekonomika – daně, vypracovaným ve věci vedené u Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně pod sp. zn. 68 T 8/2020, dospěl k závěru, že rozhodnutí okresního soudu je předčasné, když ve věci bude nutno doplnit dokazování o další důkazy, jehož rozsah vylučuje provedení před odvolacím soudem, neboť tento by nahrazoval činnost soudu prvního stupně.
6. Obžalovaný k vytýkané trestné činnosti uvedl, že v roce 2013 již vlastnil 5 společností a zaměstnával mnoho zaměstnanců. Koncem roku 2013 až do roku 2014 provedl několik chybných manažerských rozhodnutí, na jeho podnikání tak dolehla finanční krize a neutěšenou finanční situaci se snažil řešit prostřednictvím půjček, případně dalšími projekty. Finanční prostředky získával formou půjček i od fyzických osob. Snažil se rovněž prodat nemovitý majetek, ale musel jít pod cenu, v té době však již vůči němu i jeho společností byly vedeny exekuce. K bodu 1) uvedl, že nechtěl vylákat finanční prostředky, měl za to, že klienti obdrží prostředky z půjček postupným vyplácením. Domníval se, že vzniklé dluhy bude schopen hradit prodejem nemovitostí. Diamanty prodal, avšak za mnohem nižší cenu. K bodu 2) uvedl, že se jedná o shodnou situaci s tím, že někteří klienti byli uspokojeni alespoň zčásti, v té době měl ale za to, že budou všichni uspokojeni v plné výši. K bodu 3) uvedl, že nevěděl o každé smlouvě, která se uzavírala prostřednictvím obchodníka. Finanční prostředky sice byly zaslány na účet společnosti, ten byl ovšem ještě ten den obestaven exekutorem. K bodu 4) uvedl, že se domníval, že s majetkem společnosti může nakládat. Obdržené finanční prostředky byly použity na rozvoj společnosti a výplatu klientům. K bodu 5) uvedl, že se domníval, že účetnictví je v žalovaném období řádně vedeno Lenkou H.
7. Okresní soud provedl v průběhu hlavních líčení listinné důkazy, přečetl úřední záznamy o podaném vysvětlení jednotlivých poškozených a obchodních zástupců, vyslechl svědky Vlastimila B., Josefa V., Jaroslava W., Lenku H. a vyslechl znalce Mgr. Dagmar Martinákovou z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, a Ing. Jaroslava Jiráňka z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací na kameny drahých a šperkových kovů. Obsah jednotlivých důkazů je podrobněji rozveden v odůvodnění napadeného rozsudku na straně 16-36, na které krajský soud pro stručnost odkazuje.
8. Na základě takto provedeného dokazování okresní soud dospěl k závěru, že vina obžalovaného v rozsahu popsaném ve výroku o vině napadeného rozsudku je prokázána výpověďmi svědků, listinnými důkazy a znaleckým posudkem.
9. Krajský soud však shledal závěry okresního soudu předčasnými, neboť okresní soud neprovedl dokazování v takovém rozsahu, aby mohl posoudit všechny okolnosti podstatné pro rozhodnutí, nevypořádal se dostatečně s obhajobou obžalovaného a navíc je třeba zmínit, že část skutkových zjištění ne zcela odpovídá provedeným důkazům.

10. Předně je nutno uvést, že dosud provedenými důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný byl v žalovaném období jediným jednatelem společnosti Peculium s.r.o. Zároveň bylo prokázáno, zejména znaleckým posudkem z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence Mgr. Dagmar Martinákové, že tato společnost byla k 31. 12. 2014 v úpadku ve formě platební neschopnosti i předlužení, přičemž obžalovanému musela být známa ekonomická situace společnosti, a to nejpozději ke dni podání daňového přiznání. Uvedený závěr je zřejmý i ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence vypracovaného znalcem Ing. Vladimírem Horákem, v souběžně vedeném trestním řízení u Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, který byl u veřejného zasedání odvolacího soudu čten jako listinný důkaz. Z jeho závěru vyplývá, že společnost Peculium s.r.o. vykazovala ke dni 31. 12. 2014 kritérium úpadku, a to minimálně předlužení, a bylo nereálné, aby společnost dostala svým veškerým závazkům evidovaným vůči věřitelům, natož svým novým závazkům započatým po 31. 12. 2014. Z důvodu velké hospodářské ztráty v roce 2014 se snížil majetek společnosti a firma prakticky nebyla schopna ze svého stávajícího majetku pokrýt své závazky. S přihlédnutím k povinnému minimálně měsíčnímu účtování měl obžalovaný prakticky k 1.2.2015 přehled o stavu majetku a závazků za rok 2014, musel mít tedy povědomí o schopnosti budoucích úhrad. Uvedené vyvrací tvrzení obžalovaného, že se domníval, že závazky bude schopen hradit z prodeje nemovitostí. Konečně ze samotné výpovědi obžalovaného je zřejmé, že si byl špatné ekonomické situace společnosti vědom, když uvedl, že neutěšenou finanční situaci se snažil řešit projekty, prostřednictvím půjček a prodejem nemovitého majetku, byly však již vůči němu i společnosti vedeny exekuce.
11. Ve vztahu k bodu 1.1. – 1.3. nutno uvést, že úředními záznamy o podaném vysvětlení poškozených, jakož i smlouvami o půjčkách se zástavou, předávacími protokoly a pokladními doklady a příkazem k úhradě bylo prokázáno, že mezi společnostmi Peculium s.r.o. a poškozenými došlo k uzavření smlouvy o půjčce se zástavou, jejímž předmětem byl diamant, který od poškozených následně obžalovaný převzal za účelem ověření pravosti, tento jim nevrátil a zároveň nezaplatil ve sjednaném termínu ani půjčku.
12. Přechinu poškození věřitele podle § 222 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo, byť i jen částečně, zmaří uspokojení svého věřitele tím, že zničí, poškodí, zatají, zcizí, učiní neupotřebitelnou, nebo odstraní, byť i jen část svého majetku, a způsobí takovým činem značnou škodu.
13. V daném případě měl obžalovaný naplnit uvedenou skutkovou podstatu tak, že zmařil uspokojení svého věřitele tím, že odstranil část svého majetku, konkrétně diamantu sloužícího jako předmět zástavy, a způsobil ve svém souhrnu v bodech 1.1. -1.3. škodu ve výši 1 348 928 Kč. Je třeba zdůraznit, že dlužník zmaří uspokojení pohledávky svého věřitele tím, že jednáním vůči svému majetku některou z forem uvedených v § 222 odstavec 1 trestního zákoníku způsobí stav, v jehož důsledku věřitel nemůže ani částečně dosáhnout uspokojení své pohledávky. Uspokojení pohledávky věřitele je částečně zmařeno, jestliže dlužník takovým jednáním jen omezí tuto možnost a věřitel v důsledku toho nedosáhne úplného uspokojení své pohledávky, kterého by jinak dosáhl, kdyby zde nebylo mařícího jednání pachatele. Uspokojením pohledávky věřitele se rozumí poskytnutí plnění věřiteli, které je obsahem závazkového právního vztahu. Předpokladem ovšem je, že pohledávka věřitele je již splatná, přičemž jednání uvedené v § 222 trestního zákoníku před splatností pohledávky může být pokusem tohoto trestného činu.
14. Okresní soud se však uvedenými skutečnostmi vůbec nezabýval, o čemž svědčí i znění skutkových vět, které neobsahují v tomto směru žádné údaje. Není z nich zřejmé, kdy z pohledu platné právní judikatury došlo v jednotlivých případech ke splatnosti pohledávky. Obsahují údaj, že diamanty z majtkové podstaty obžalovaný odstranil obžalovaný nezjištěným způsobem, ačkoli obžalovaný v rámci své výpovědi uvedl, že tyto prodal. V této souvislosti nebylo prováděno žádné dokazování. Okresní soud rovněž v rámci rozhodnutí nezohlednil skutečnost, jež může mít vliv na výši způsobené škody, a která vyplývá z výpovědi poškozené Pavlína S. a Ivany P., jakož i z výpisů z účtů, že půjčka byla zčásti zaplacená, konkrétně ve dnech 31. 12. 2015 a 17. 2. 2016 bylo

poškozené Pavlíně S. zapláceno celkem 200 000 Kč a poškozené Ivaně P. celkem 300 000 Kč.

15. Okresní soud se proto bude muset zabývat splatností pohledávek i s přihlédnutím k judikatuře a k obsahu smluv o půjčce. Dále bude muset doplnit dokazování ve vztahu k prodeji předmětných diamantů specifikovaných v certifikátech (kdy k prodeji došlo a za jakou kupní cenu), a to jednak doplňujícím výsledkem obžalovaného a jednak vyžádáním si listin vztahujících se k prodeji diamantů z účetnictví společnosti. Rovněž se bude muset zabývat zaplacenými finančními částkami na dluh v bodě 1.1. a 1.2. Teprve poté bude moci ustálit skutkový děj, včetně přesně stanovené výše škody, a učinit správné právní závěry. Nutno ovšem připomenout, že skutkové závěry bude třeba promítnout také do znění skutkové věty.
16. K bodu 2) je třeba uvést, že zločinu zpronevěry podle § 206 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo si присvojí cizí věc, která mu byla svěřena a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu. Obligatorním znakem objektivní stránky trestného činu zpronevěry je tedy svěřeni cizí věci pachateli, což znamená, že pachatel má nad věcí faktickou moc a možnost s ní disponovat. Za svěřenou věc se přitom považuje i věc, která se dostane do moci pachatele na základě závazkového právního vztahu, tedy i kupní smlouvy, pakliže je sjednána výhrada vlastnického práva zaručující, že předaná věc zůstává ve vlastnictví prodávajícího až do zaplacení kupní ceny kupujícím. Dle platné judikatury v takovém případě dále platí, jestliže pachatel získá finanční prostředky úplatou za převzatou věc od třetí osoby, je nutno považovat za svěřenou věc i peněžní ekvivalent, který pachatel od třetí osoby za předmět koupě obdržel, neboť tento se s ohledem na výhradu vlastnictví nestává jeho majetkem. Přisvojením cizí věci, která byla pachateli svěřena, se rozumí, že s věcí naloží v rozporu s účelem svěřeni. Dalším obligatorním znakem uvedeného trestného činu je způsobeni požadované výše škody. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl. Nutno ovšem zdůraznit, že zavinění se vztahuje na všechny skutečnosti, jež jsou znakem skutkové podstaty tohoto trestného činu, tedy i na způsobeni škody (v případě kvalifikovaných skutkových podstat postačí nedbalost).
17. Lze souhlasit s okresním soudem, že na základě úředních záznamů o podaném vysvětlení poškozených, spolupracujících obchodníků a listinných důkazů, není pochyb o tom, že v jednotlivých bodech došlo k uzavření kupních smluv, jejichž předmětem bylo vesměs investiční zlato, s ujednáním o zpětném odkupu za sjednanou cenu s výhradou vlastnického práva. Uvedenými důkazy bylo rovněž prokázáno, že ve většině případů obžalovaný osobně, případně s jeho vědomím spolupracující obchodník, převzal od poškozených předmět koupě, který následně prodal, avšak kupní cenu ve stanovené době nezaplatil vůbec nebo jen zčásti.
18. Dále okresní soud dospěl k závěru, že v bodech 2.1. – 2.17. obžalovaný popsaným jednáním způsobil škodu v celkové výši 3 834.229 Kč, když vycházel ze sjednané kupní ceny s odůvodněním, že se obžalovaný již v kupních smlouvách zavázal, že předmětné zboží bude ze strany společnosti Peculium s.r.o. zakoupeno zpět za dohodnutou částku, která byla specifikována již v samotné kupní smlouvě, přičemž stejná kupní cena byla stanovena i ve smlouvě nové. S uvedeným závěrem se však krajský soud neztotožnil, když odvolací námitku ohledně výše škody shledal důvodnou.
19. Nelze sice pochybovat, že poškození mají z uzavřeného závazkového vztahu vůči společnosti Peculium s.r.o. nárok na vyplacení celé kupní ceny tak, jak byla stanovena v jednotlivých smlouvách. Výše plnění ze závazkového vztahu, kterou lze uplatnit podle občanskoprávních předpisů, však ne vždy nutně musí odpovídat výši škody coby zákonného znaku konkrétního trestného činu, neboť kupní cena jako cena smluvní není zákonným hlediskem pro určení výše škody. V tomto směru lze odkázat na ustanovení § 137 trestního zákoníku, podle kterého se při stanovení výše škody vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku (v daném případě svěřené zlato), v době a v místě činu obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, vychází se z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení v předešlý stav.
20. Z uvedeného lze dovodit, že vycházet ze stanovené kupní ceny ve smlouvě i pro potřeby stanovení

výše škody u trestného činu zpronevěry lze toliko v případech, kdy není pochyb o tom, že sjednaná kupní cena odpovídá hodnotě věci v době jejího zpronevření. V daném případě však byla sjednána kupní cena dva roky před převzetím zlata obžalovaným s tím, že cena zlata nebude klesat. Obžalovaný se však hájí tím, že hodnota zlata oproti původním předpokladům poklesla a hodnota svěřených věcí tak neodpovídá sjednané kupní ceně. V takovém případě by nebylo možné vycházet ze smluvní kupní ceny, nýbrž z obvyklé ceny stanovené v souladu s ustanovením § 137 trestního zákoníku, neboť právě k této škodě se vztahuje i zavinění obžalovaného. To vše samozřejmě za předpokladu, že obvyklá cena není stejná nebo vyšší než cena stanovená kupní smlouvou.

21. Okresní soud proto bude muset doplnit dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru ekonomika, příslušného odvětví, na ohodnocení jednotlivých předmětů z kupních smluv popsáných pod body 2.1. -2.17. Teprve poté bude moci učinit závěr ohledně způsobené výše škody, přičemž pochopitelně bude muset přihlídnout opět k zaplaceným částkám některým z poškozených, jak je popsáno v jednotlivých bodech pod bodem 2. K námitce obžalovaného, že při stanovení hodnoty zlatých cihlíček mělo být případně vycházeno z ceny, za kterou je následně prodal, je třeba uvést, že ani z takto stanovené ceny vycházet nelze, zvláště pokud by byla výrazně nižší než hodnota zlata stanovená znalcem.
22. Ve vztahu k bodu 3) se okresní soud dostatečně nezabýval obhajobou obžalovaného, který nepopíral, že k uzavření smluv v obou bodech došlo a finanční částky byly připsány na účet společnosti Peculium s.r.o., nicméně na svou obranu uvedl, že o sjednání smluv nevěděl a ve chvíli, kdy finanční částky byly poukázány na účet, nebylo možno z důvodu exekuce s těmito již disponovat. Tímto zpochybnil naplnění zákonných znaků žalovaného trestného činu podvodu. Lze sice souhlasit s okresním soudem, že obhajoba obžalovaného v tom, směru, že chtěl poškozeným finanční prostředky vrátit, vyznívá ve světle dalších důkazů nevěrohodně. Nelze ovšem pominout část jeho obhajoby z přípravného řízení, že o uzavření smluv se dozvěděl až později. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka Josefa H. bylo zjištěno, že s poškozenými smlouvy uzavíral on, přičemž podpis obžalovaného a razítko společnosti na smlouvě již bylo v předtisku kupních smluv. Ohledně informovanosti obžalovaného o jednání s poškozenými v souvislosti s předmětnými smlouvami předtím, než poškození zaslali finanční částky na účet společnosti, svědek nevyprávěl dostatečně podrobně. Ostatně touto skutečností se okresní soud ani blíže nezabýval.
23. Okresní soud proto bude muset vyslechnout svědka Josefa H. mnohem podrobněji k tomu, kdy, jakým způsobem a s jakým obsahem informoval obžalovaného o uzavření smluv. Zda tak činil před poukázáním částek poškozenými na účet společnosti či až poté. Co mu bylo obžalovaným v této souvislosti řečeno. Svědek rovněž nechť se podrobněji vyjádří k tomu, co mu bylo známo o ekonomické situaci společnosti Peculium s.r.o., co mu v této souvislosti sdělil obžalovaný, zda po něm obecně požadoval uzavírání dalších smluv, případně pokud ho informoval o finančních potížích společnosti, kdy k tomu došlo a zda s tím byl spojen požadavek, aby k uzavírání dalších smluv již nedocházelo.
24. Pakliže dospěje okresní soud i po doplněném dokazování v tomto bodě k závěru o vině obžalovaného, bude muset při úvahách o právní kvalifikaci jeho jednání přihlídnout k novele trestního zákoníku účinné od 1. 10. 2020 upravující nově hranice výše škody v § 138 trestního zákoníku.
25. Pokud se týče bodu 4) výroku napadeného rozsudku bylo bez pochybností prokázáno, že obžalovanému byla jako jednateli společnosti Peculium s.r.o. doručena vyrozumění o zahájení exekuce specifikována ve výroku napadeného rozsudku. O uvedeném svědčí jednotlivá vyrozumění o zahájení exekuce a potvrzení o doručení písemnosti založená ve spise. S ohledem na založené kupní smlouvy (čl. 1610, 1578, 1581 a 1582), výpisy z účtu a likvidaci přijatých faktur (čl. 1589) nejsou rovněž dány pochybnosti o tom, že byly prodány zlaté slitky společnosti STEP Finance a.s., konkrétně dne 26. 1. 2016 zlatý slitek č. 259021 za částku 44.365,-Kč, která byla

poukázána ve prospěch bankovního účtu č. 4200557442/6800, dne 26. 2. 2016 zlatý slitek č. 260011 a č. 261204 za částku 48.398,-Kč/ks, která byla poukázána ve prospěch bankovního účtu č. 4200557442/6800, dne 14. 6. 2016 zlatý slitek č. 261254 za částku 48.228,-Kč, která byla převzata dne 14. 6. 2016 v hotovosti na pokladně společností STEP Finance a.s., a 29. 6. 2016 zlatý slitek č. 260580 za částku 50.759,-Kč, která byla převzata dne 29. 6. 2016 v hotovosti na pokladně společností STEP Finance a.s.

26. Z uvedeného je zřejmá nedůvodnost námítky obžalovaného, že se jedná o zlaté slitky, které byly ve vlastnictví poškozených uvedených pod bodem 2.4. a 2.5., neboť v těchto bodech byly předmětem koupě zlaté cihličky č. 259020 a 252973.
27. Pochybení však bylo shledáno v tom, že skutková zjištění v tomto bodě zcela neodpovídají provedeným důkazům. Ve skutkové větě je uvedeno, že výše uvedeného jednání se měl obžalovaný dopustit jako jednatel povinného - společnosti Peculium s.r.o. v úmyslu ztížit nebo zmařit uvedená rozhodnutí exekutora a proto smlouvy uzavíral jménem povinného a následná peněžitá plnění, patřící do majetku povinného, požadoval poukázat ve prospěch bankovního účtu patřícího jiné právnické osobě nebo si je nechával vyplatit v hotovosti. Z obsahu výše rozvedených listin však vyplývá, že obžalovaný je uzavřel nikoli za povinného - společnost Peculium s.r.o., nýbrž za společnost Peculium Soft s.r.o. (smlouva ze dne 26. 1. 2016) nebo za sebe jako fyzickou osobu (smlouvy ze dne 26. 2. 2016, 14. 6. 2016 a 29. 6. 2016). Finanční prostředky potom byly poukázány na účet právě společnosti Peculium Soft s.r.o. nebo si je vyzvedl obžalovaný v hotovosti.
28. Uvedený rozpor okresní soud zcela přehlédl, přitom se jedná o zcela zásadní skutečnosti. Okresní soud se bude muset s tímto rozporem vypořádat, přičemž s ohledem na tvrzení obžalovaného, že se snažil vyhnout exekucím, bude muset dotazem u obžalovaného, případně vyžádáním si listin z účetnictví, zjistit, kdo byl ve skutečnosti vlastníkem předmětných zlatých slitků, a jaký byl vztah mezi jednotlivými společnostmi, neboť z výpovědí obžalovaného je evidentní, že majetkové uspořádání jednotlivých společností, v nichž byl obžalovaný jednatelem, byl značně nepřehledný.
V případě, že okresní soud shledá po doplněném dokazování naplnění znaků přečinu podle § 337 odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku při zachování totožnosti skutku, bude se muset vypořádat i s námitkou obžalovaného, že nečinil nic, co by bylo v rozporu s exekučním řádem, když se jednalo o běžnou činnost společnosti. Je sice pravdou, že obžalovaný byl poučen ve smyslu § 44a odstavec 1 zákona č. 120/2001 Sb., dle něhož nesmí povinný po doručení vyznění o zahájení exekuce nakládat se svým majetkem, avšak mj. vyjma běžné obchodní a provozní činnosti.
29. Neúplným bylo shledáno rovněž dokazování u skutku pod bodem 5). Okresní soud dovodil vinu obžalovaného ze závěrů znaleckého posudku znalkyně Mgr. Martinákové, která uvedla, že společnost Peculium s.r.o. nevedla účetnictví v období roku 2014 až 2016 v souladu se zákonem č. 563/1990 Sb. a od 1. 4. 2016 nevedla účetnictví vůbec. Znalkyně uvedla, že v účetnictví nebyly zachyceny všechny účetní případy, účetní závěrka nebyla řádně provedena, chyběla inventarizace jednotlivých účtů, chyběly knihy závazků s uhrazenými a neuhrazenými fakturami. Účetnictví tak nebylo vedeno správně a průkazně.
30. Na základě uvedeného důkazu dospěl soud k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný, ač byl povinen zajistit řádné vedení účetnictví společnosti Peculium s.r.o., v žalovaném období účetnictví řádně nevedl ani jeho vedení řádně nezajistil, čímž bylo věřitelům společnosti znemožněno zjistit stav majetku o hospodaření společnosti. Tedy poté, co vyhodnotil obhajobu obžalovaného jako nevěrohodnou, závěr o vině obžalovaného založil jen na tom, že v rozhodné době byl jednatelem společnosti a měl zajistit řádné vedení účetnictví, ovšem aniž by blíže rozvedl, jakým konkrétním způsobem si měl obžalovaný počínat. V této souvislosti je třeba připomenout, že obžalovaný na svou obhajobu uvedl, že se domníval, že účetnictví je v žalovaném období řádně vedeno Lenkou H. Zcela tedy vyloučil, že by měl jakoukoli povědomost o nedostatečném vedení účetnictví. Okresní soud však tuto obhajobu blíže nerozváděl a nezabýval se ani jednotlivými zákonnými

znaky skutkové podstaty přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a majetku podle § 254 odstavec 1 trestního zákoníku, včetně subjektivní stránky.

31. Dle stávající judikatury však popis skutku ve výroku rozsudku musí být z hlediska úmyslného zavinění vymezen tak, aby z něho bylo zřejmé, že pachatel naplnil jak vědomostní složku, tak složku úmyslu. Závěr o úmyslném zavinění nelze přitom založit jen na tom, že obžalovaný nekontroloval důsledně práci osob, které pověřil vedením účetnictví a na které při výkonu jejich práce spoléhal. Je třeba vždy pečlivě zkoumat, zda si obžalovaný v rámci zpracování účetnictví plnil své povinnosti, zda reagoval na případné výtky ze strany účetní či kontrolního orgánu a zda měl dostatek informací, které ho měly vést k jinému postupu. V případě nedostatečné součinnosti obžalovaného pochopitelně trestí postih za žalovaný přečin vyloučen v žádném případě není.
32. Pro zhodnocení uvedených skutečností však neměl okresní soud dostatek podkladů, neboť k těmto skutečnostem obžalovaný ani svědkyně Lenka H., účetní společnosti, vyslechnuti nebyli. U hlavního líčení vyslechnutá svědkyně Lenka H. pouze uvedla, že zpracovávala účetnictví mj. i pro společnost Peculium s.r.o. na základě dodaných podkladů, které jí vozil obžalovaný, příp. zplnomocnil svoji asistentku. Obžalovaný jí rovněž dával pokyny. Poslední účetnictví uzavírala v roce 2015 a poté je předala obžalovanému.
33. Okresní soud proto bude muset doplnit dokazování o podrobnější výsledcích obžalovaného, v jakém přesně období zpracovávala účetnictví výše uvedená svědkyně, kdo ji případně nahradil, jakým způsobem s účetní spolupracoval, zda byl někdy na nedostatky v součinnosti upozorňován, konkrétně o jaké nedostatky se jednalo a jak reagoval. Předvolat k hlavnímu líčení bude muset okresní soud znovu i svědkyni Lenku H., která nechť se vyjádří k závěrům znalkyně Mgr. Martinákové ohledně nedostatečně vedeného účetnictví, včetně chybějících dokladů. Dále nechť upřesní, za jakých okolností došlo k ukončení její činnosti pro společnost Peculium s.r.o., kdy to oznámila obžalovanému a kdo ji nahradil. Svědkyně se bude muset rovněž vyjádřit ke spolupráci s obžalovaným, v čem spočívala, zda docházelo z jeho strany k nedostatkům, zda ho na tyto nedostatky upozorňovala, případně upomínala o dodání dokladů, jak často a jak obžalovaný reagoval. V případě potřeby nelze vyloučit k uvedeným skutečnostem i výsledky asistentky obžalovaného, jejíž existenci svědkyně H. zmiňovala v rámci výsledku.
34. Teprve po takto doplněném dokazování, příp. i po provedení důkazů, jejichž potřeba provedení vyvstane až v průběhu dokazování, může okresní soud v jednotlivých bodech dospět ke správným a odůvodněným skutkovým a právním závěrům, přičemž musí vzít v potaz ustanovení § 264 odstavec 2 trestního řádu, když napadený rozsudek byl zrušen toliko z podnětu odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, tudíž v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.
35. Z výše uvedených důvodů krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 22. června 2021

Mgr. Monika Zubková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová